

Oma reiside peal oli ta ühe enese wanuse noore mehega tuttawaks saanud, kes Tallinnas üht trüfikoda walitses ja kes teda sinna kutsus. Selle kutsumise peale tuli ta siia maale ja on nõnda Benertigis oma teise kodumaa leidnud.

Kui ta Tallinnas paar aastat oli olnud, pakuti talle Moskwas hea tingimistega üht kohta, kuhu ta wiienädalise reisi järele jõudis, sest sel ajal ei olnud veel raudteed ega aurulaewu. Aga oh ehmatust: trüfikoda, kus ta teenistust pidi saama, oli senikaua pankrotti jäänud, omanik oma teed läinud ja töötajad iga nelja tuule poole laiali läinud. Nüüd oli hea nõuu kallis, wõeras linnas, ilma rahata, ilma tutwateta, ilma keele mõistmata, see oli kimbatus. Aga armuline Jumal, kes teda iialgi maha ei olnud jät nud ja selle peale ta ikka oma lootust pani, aidas teda seekord imelisel wiisil. Dõmajal, kus ta juba mitund päewa wõla peale oli elanud, sai ta kuulda, et üks suurtsugu würstlik perekond oma poja tarwis üht saksasugu kaswatajat otsib. Ta andis ennast üles ja tal oli tõeste õnn, wõitu wõetud saada. Nüüd wõis ta oma nõrkumata hoolega kogutud teadust parajal kohal tarwitada, ja kannatuse ja järeleandmata kombega ja suure waewaga läks talle lorda, seda ära ellitatud ja wallatumat poissti õpetada ja kaswata da, millest weel mõnigi kiri tunnistust annab, mis endine koolipoiss oma õpetajale saatnud.

Rohkem kui kaks aastat jäi ta selle ametisse. Tema oli aga ihu ja hingega raamatutrükija ja tal oli igatsus, selle armsaks saanud ameti juure tagasi saada, ja et Tallinnas Lindforssi pärijate trükikoja walitseja koht saada oli, läks ja jäi ta sinna, kuni selle aastasaja neljas kümnekond mööda oli läinud. Siin märgas ta warsti, kui wiltsas korras Gesti kirjandus oli, ja wõttis nõuaks, kõigest jõuust seda edendada, muidugi lootis ta sellest ka ise enesele kasu saada. Et seda ettewõtet lorda saata, pidi ta ise trükikoja omanikuks saama, ja talle läks lorda, aastal 1837 Tartus üht trükikoda ja wiimaks koduaset põhjendada. Weikselfelt algades, nagu see wäheste jõuga teist ei wõinud olla, on

tema wästmata hoole ja Jumala õnnistuse läbi aegamööda üheks ditsewaks äripaigaks kosunud. Kui esialgu tema käest küsti, mis ta siis dieti tahab trükkida, kostis ta, et tal nõuaks on, enamaste Gestiüksid raamatuid trükkida ja oma kulu peale wõtta, siis lebitaswad teised õlasid ja ütleswad naerunäul, ta wõida küll trükkida, aga ostjaid ja lugejaid oma raamatute tarwis ta wist ei leia. Nüüd on aga ajawältusel awalikaks saanud, et nende ütlejate silmas waade mitte just kaugele ei ole ulatanud, kes arwaswad, et Gesti rahwale lauluraamatust, aabitsast ja kalendrist küllalt saab nende waimutoiduks; aasta-aastalt on lugejate arv, mis esialgu küll hoopis weike oli, kaswanud, sellest annawad tunnistust need tuhanded raamatud, mis iga aasta Laakmanni trükikojast ja tema raamatupoest, mis kui esimene Gesti raamatupood 1867. aastast saadik awatud, wälja lähewad üle Gesti kodumaa laiali. Niisamuti jõuka talu mehe lõbusas tuas, kui ka waese poissi urisikus on Laakmanni raamat kui wana tutaw eest leida ja en sooja abju kõrwal peeruwalgusel ja küündla wõi lambitule heledal paistel oma tuumaka sisuga mõndagi talwedõhtut lühendada. — Ikka on see Laakmanni püüdmine olnud, ainult häid, tulusaid raamatuid trükkida, olgu waimuliku ehk ilmaliku sisuga; tühise, kõlbmata sisuga raamatut ei ole tema trükikojast iialgi ilmunud. Kõigi nende meestega, keda iga Gesti kirjanduse ja raamatute sõber uhkusega nimetab, ja kelledele Gesti rahwas nii mõnegi mõnusa jutu, luuletuse ja õpetuse eest tänu wõlgu on, kõigi nende meestega on Laakmann kas äriasjus ehk sõbruses ühenduses olnud, nagu Kreuzwald, Jannsen, Jannau, õp. Schwarz jne. Ka Gesti ajakirjanduse edendamises on Laakmann oma jagu tööd teinud ja waewa nainud. Mis tööd ja waewa esimese Gesti ajalehe „Talurahwa Postimehe“ ilma sisse saatmine on maks nud, sellest annab alale jäänud kirjawahetus selget tunnistust.

Tema äripaik kaswis aegamööda ikka suuremaks, kiwitrukki ja raamatukõitmise koda tuliwad weel juure. Kuni wanapäewadesse jäi ta priiste waimu ja keha jõuga ise laialise äripaiga